

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Secundus. Ex quibus signis possit scire mysticus, se hunc statum
vnionis assecutum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

virtute illius, si fieri posset, ex duobus amantibus fieret vnus.] & ideo etiam [alterum amoris a effectu ponit Dionysius ex amatorijs hymnis S. Hierothei, vim vnientem, & commiscentem. nimirum quia amantem cum amato vnit, & commiscet in vnum, vt ex vtroque vnum sint. idque non solum affectu, sed etiam re ipsa, quantum fas est, amor enim impellit amantem, vt re ipsa adsit amato, ei que quantum fieri potest, arctissimè se coniungat.] id quod in statu vnionis, pro vt hic de illo loquimur, fieri non potest. hic enim in spiritu recenter baptizatus, & renatus mysticus, nondum per donum sapientiæ; sed per donum intellectus ab habita pressura se liberat, in spiritus extensiones erigitur, ac tandem ad summa eleuatur: ita tamen vt actus secundus, pro vt est vitalis inferior appetitus, & benè in Deo afficientia, circa superiora pendeat in fieri, & conseruari ab actu superioris partis, & superiore cessante, cesset inferior, quod toto hoc statu vnionis frequenter fieri, ita, vt vel ea sola de causa, soleitas in vi appetitiua, & toto composito subsequatur, dictum est infra. *b* & quia de statu vnionis magna solet esse opinio, in initio verò eiusdem, parcè admodum diuini gustus propinentur; vt vel ideò merito quis dubitet, num, quando in statu vnionis versetur, hinc moralem quandam certitudinem consequenter subijcimus.

Ex quibus signis possit scire Mysticus, se hunc statum Vnionis assecutum.

ARTICVLVS SECVNDVS.

Spiritualis homo recenti adhuc priuationum odore perfusus, tanquam alter *c* Iob, non credit quod Dominus inuocantis vocem exaudierit; & quod ad priores spiritus amarissimas soleitates, reducendus non sit. idque ex eò vel maximè, quod licet à solitis pressurarum vinculis absolutum se habeat; in operationibus, & fruitionibus tamen, vt plurimum adhuc nudum se conspiciat. vt itaque perspicuum fiat, quam ordinata successione, interior animæ depuratio, & ad diuina coniunctio, procedat, signa quædam vnionis adeptæ, pro subdubitantis certitudine, apponimus.

Et ne quis citiùs, quàm oportet vnionis gratiam sibi persua-deat; obseruandum erit prærequiri plures, & status, & habendi modos. [cum enim aliquis in spiritualibus exercitatus fuerit, *d* & ad æterna directus per rectam rationem, vel intentionem; cum fuerit in itineribus æternitatis expeditus per frequentem meditationem, cum fuerit directus ad æterna per limpidam contemplationem, cum fuerit ad æterna inclinatus per feruidam dilectionem, cum fuerit de internis instructus per multiplicem reuelationem, cum fuerit æterna expertus per dulcem prægustationem; quid modò restat nisi æterna ingrediatur per Deiformem, & meritoriam operationem. quid enim prædicta omnia valerent, si ea Deiformis operatio non con-

sum-

a S. Thom. 1. q. 28. a. 1. c. *b* Hic art. 3. *c* Iob cap. 9. *d* S. Bonau. 7. itin. atter. d. 1.

summaret?] & fideliter practicatis ijs, aut similibus, quæ tota prima parte à nobis tradita sunt, finita etiam priuatione, seu rigido amoris examine; Dominus tandem [sub horula *a* vna, repente cum fulgore quodam non illaberetur?]

Hic iam ergò ad certitudinem obtinendam *b* [in admirando lumine, & in eodem corusci luminis fulgore in interiorius fundum irradiantis, latens eis veritas manifestatur, simulque palam hic eis innotescit, quo, & qua ratione ipsos Dominus per præfatas vias tenebrosas duxerit, & nunc tandem perduxerit ad lucem, in qua idem ipse benignissimus Deus, pro omni ipsorum diutina expectatione, multaque afflictione abundè nunc eos consolatur, refouet, recreatque.] [tum etiam nouo quodam anima illustratur lumine, *c* in quo omnem perspicuè agnoscit infirmitatem, & impotentiam suam, videtque liquido sese solum malitiæ suæ causam esse, nec potest eam salua veritate, vel mundo, vel carni, vel diabolo imputare. quin potius intelligit Deum, hos sibi tentatores, & exercitatores, ex amore præcipuo adhibuisse, vt fortiter vincendo, abundantiorum Deo honorem, sibi verò coronam præcellentiorum mereretur. Cognoscit etiam & videt Deum solum sua benignitate seruare, efficereque, vt non delectent se amplius vitia sua: peccandi que occasiones sibi auferre, ne vitijs succumbat.] [&

intus alloquens, surge, inquit, nunquam deinceps iacebis; sed ab omni captiuitate absoluta, post hæc liber eris, ambulabisque fidenter, ac liberè portans grabatum tuum.]

Ad eiusmodi solatium Apostolus respiciens dicebat, ipse spiritus e testimonium reddit spiritui nostro, quod sumus filij Dei, quod si filij, & hæredes. ipse Spiritus sanctus utiq; dat testimonium tanquam filijs, quando viuaci præsentia, omnis scrupuli ambiguitatem, ab animo mystici tollit; quo ita firmiter, & certò teneat, se amplius nunquam similibus pressuris, soleitatibus, carentijsq; diuinis constringendum; at verò, hæredem constituit, per vsum doni, & habitus supernaturalis, in ordine ad communionem, & consortium diuinæ naturæ, non in actibus transeuntibus; sed permanentibus, & ad operandum facillimis.

Et ideo [gratias tibi Domine, inquit Anselmus, gratias f tibi, quia, quod prius credidi te donante, iam sic intelligo te illuminante; vt si te esse nolim credere, non possum non intelligere.] Quæ quidem certitudo tanta est; vt licet quis [certò *g* scire non possit se habere gratiam, nisi sibi reuelatur.] attamen sufficere videatur, ad moralem illam certitudinem, qua in præsentia vitæ æternæ solatia dantur. si enim [spes certitudinaliter *h* tendit in suum finem, quasi participans certitudinem à fide, quæ est in vi cognoscitiua:] quanto

a Taulerus. *b* Taul. Dom. 15 post Trin. serm. 1. *c* serm. 1. in fest. S. Stephi. *d* Dom. 2. post iei. Epiphani. *e* Rom. 8. *f* Ansel. c. 4. pro sol. in fin. *g* S. Thom. 1, 2. q. 112. a. 5. c. *h* 2. 2. q. 18. a. 4. 6. magis

magis etiam charitas tendit in suum finem, participans certitudinem, ex fruitione præsentis consortij diuinæ naturæ, quæ est in voluntate radicata.

Nec quemquam in mysticis diu versatum terreat, aut pudeat, quod in statu vnionis quandoque remissiores fruitions, & spirituales soleitates patiatur. licet enim filij Dei a sinu; sed nondum apparuit quid erimus. istiusmodi insuper signa non ita religiosè, & sanctè spectanda veniunt; ac si omnia, & singula, vno, eodemque tempore in quilibet mystico sentiri debeant: sufficit enim eorum quædam pro modulo cuiusque, & ea ratione, qua Deo Optimo Maximo placuerit, successiuè in semetipso experiri. cum autem statui vnionis videatur repugnare, à fruitionis continuatione frequenter dilabi; hinc rationes nonnullæ ad pacificam praxin continuandâ, consequenter subijcimus,

Spiritus soleitas, dum status Vnionis durat, non potest, nec debet vitari ex toto.

ARTICVLVS TERTIVS.

CVM Vnio mystica propriè sit præambulum, & primus ascensus ad summitatem illam diuinam, in qua anima plenitudinem adæquatæ fruitionis, (seu supra affirmationem, & negationem consequitur) quam alioquin aduertebat sibi deesse: sciendum est, quod mysticus toto tempore ascensus vniti-

ui, tanquam luna ex illa parte, qua soli obijcitur, lumen suscipiat; idque ordinata b accretione, & decrectione quatuor illarum Diuinitatis dimensionem, quibus motus vnus circularis perficitur. manifestum est autem, huiusmodi motum non esse, tam perfectum in initio, vt in medio, & in medio vti in suo optimo. Quin imò sicut cum luna omnino decreuit aliquo temporis spatio lumen non recipit; ita etiam cum motus talis circularis, ex sublimitate ad profundum declinauerit, in eoque disparuerit, priusquam in noua latitudine diuina, lumen, & vitam in inferiori homine, & fruitiua parte suscipiat; quasi futuram, proximèque sibi immanentem illam intuetur: qui tamen intuitus pro instanti nunc, minimè sufficit. [ad c beatitudinem enim non solum requiritur visio, quæ perfecta est vltimi, & intelligibilis finis cognitio; sed etiam comprehensio, quæ finis præsentiam respicit, & fruitionem, quæ amantis in amato quietationem importat.] vnde tædia spiritus, quæ non tam sunt molestæ diuinorum carentiæ, quam incrementi spiritualis modicitas, prout in initio deficit à perfectione medij, & in medio prout nondum completur in summo; toto hoc statu vnionis non possunt, nec debent ex integro caueri. [etsi enim gaudium d quod ex diuina bonitate in nobis procedit, nullam per se admixtam tristitiam habeat; per accidens tamen contingit, spirituali gaudio tristitiam admisceri: prout scilicet aliquis

Vu tristia-

a Ioan. 1. c. 3. b infra Decis. 4. c S. Thom. 1. 2. q. 4. a. 3. c. d 2. 2. q. 28. a. 3. c.